

Перехід

Володимир Ліпкан

Людей в житті втрачають лише раз,
Коли прийде скрутний, сутужний час.
Підчас ми попрощатись не встигаємо,
Теплом любові світ цей марно зігриваємо.

Втрачаємо не лише ми людину:
У забуття поза страждань і часу плину
Уходять спогади, життя, кохання радісні моменти,
Ти усвідомив: сплинув час, не ті експерименти.

Людина залишає світ, відгостювала.
Вона вважає: володарювала.
Насправді гостем в світі лиш була
Чи то жила чи лиш пливла?

Гостинно всі її приймали,
Увагу, розуміння їй давали.
Вона ж весь час шукала *зміст*,
Щоб зрозуміти: де ж той хист:

Де хист до волі і свободи,
Де важелі, впливають що на всіх,
Так, чудернацьки, мимоволі
Ти ображала поспіхом геть всіх.

Ти справді світ пізнати захотіла,
Що навіть обгоріли твої крила
Настільки ремстливо й бурхливо
Ти світ занурила в пусті вітрила.

Людина трохи птах : вона літає.
За Ліною всі знаєм — крила має!
Але ж той досвід, витримка і ґарт,
Чого в житті чекати нам не варт?

До чого слід нам дослухатися,
Чого потрібно не цуратися,

І з ким дорогою життя іти,
Кого забути й просто відректи?

Сліди втрачають сенс і зміст,
Коли людина має певний хист.
Коли життя для себе лиш живе,
Тож лінію життєву просто перетне.

Все втрачене: ніхто і не згадає,
Бо люди більш нагадують ту зграю,
Де править не любов, повага, гідність, розуміння —
Там править бал лише одне — **хотіння**.

Хотіння всім подобатись, здаватись.
Життя підлаштувати в смак чужий,
Від себе так несамовито заховатись.
І відректись від глибини і власних мрій.

Для чого в світі гостювати,
Не варт на щастя полювати:
Воно живе посеред нас
До кожного приходить у свій час.

Любіть життя, свій голос в ньому,
Цінуйте всіх, хто біля вас.
Хто прагне Вам добра, любові,
Хто поціновує, а не оцінює весь час.

Даріть Добро, Любов і Ласку,
Коханим, дітям і батькам.
Животрепетна щастя чудодійна маска
Хай стане провідною зіркою всім нам!